

Wõta ja loe!

№ 11. — VIII aastafäit.

Erappooletus.

Puhkenud sõja puhul Euroopa riigid jagunesid kahte rühma: sõdivad riigid ja erappooletud. Viimaste hulka kuulub ka meie Eesti, kes on mõidelnud igal viisil oma erappooletuse austamise eest. Erappooletul riigil ei ole midagi kaotada, sõdimine aga nõuab ohvreid ja kergesti võib sõjateerijes kaotada kõik. Seepärast on parim jääda waljul erappooletuks.

„Mina olen selles asjas erappooletu,“ kuuleme sageli elus, kui esitame inimesele küsimuse seisukohawõtmiseks, kas teha nii või teisiti. Erappooletuks kuulufamine on selle inimese päästefee riskantse otsuse langetamistest.

„Kuidas teie suhtute Kristus-esse?“ küsime inimeselt. „Wabadage, mina olen selles asjas täiesti erappooletu. Ma ei taha niisuguste küsimustega tegelda. Üst võib olla hea asi omaette, kellele see meeldib, kuid igatahes mina olen neis asjus otsustanud olla erappooletu,“ saame wastustest.

Kas saab usu asjades olla erappooletu? Kas võib jääda erappooletuks Jeesuse Kristuse suhtes.

Ei! „Kes minuga ei ole, see on minu wastu; ja kes minuga ei kogu, see pillab ära“ (Matt. 12, 30. Kristuse suhtes ei ole võima-

lik jääda erappooletuks. Tema ees seisest langetame otsuse: kas temaga või tema wastu. Kas läheme temaga kaasa kiskal teel või jääme laiale teele? Kas anname oma elu female või raiskame selle? Kas tõõtame temaga, mõitleme tema riigi eest, kogume selle hingesid, või pillame ära Sumalalt jaadud warandused, waimuannid, kallid võimalused ning armupäewad tühistes toimintutes ehk jälle maailma kuulsust, au rikkust ja võimu taga ajades.

Erappooletuks ei saa jääda jün jellepärajst, et igawikus pole erappooletuile eri paika. On waid kaks rühma: Kristuse omad, ka mõistlejad ja teised, kes temast pole hoolinud. Ühed ajetafakje paremale, teised pahemale käere. Erappooletuid seal pole, neil ei ole eri paika. Ruhu kuulud sina?

Sõõmises ei saa olla erappooletu. Kas sõõd, et elada, või ei sõõd ja jured nälga? Emb-kumb. „Mina olen eluleib,“ ütleb Jeesus, „kes minust sõõb, see peab igawesti elama...“ (Joh. 6, 47—51). Sa wajad Kristust, et elada, su surematu hing wajab teda, et mitte huffuda. Kuidas saad sa jääda erappooletuks? Sa pead walima Kristuse, teda oma südamesse usus wastu wõtma või ja jured oma pattude sees. Teine

neist mõimalu⁷⁷ — ei mingit erapooletust. Sinu näilik fiidetud erapooletus on vaid jalalik Kristuse wastane. meel ja oma erapooletusega lähed ja samuti kohutu ette, et pärida palka kõigi Sumala wastastega.

1. Kristuse juhtes ei saa olla

mingit erapooletust. Ära peta end oma erapooletusega!

2. Sul tuleb osjustada: kas lähed täna Kristusega või jääd ta wastajeks.

3. Sinu osjustest oleneb ju elu, ju õnn, ju igawik, ju õndsus.

Wali siis nüüd.

6.

Parem tee.

X. oli kommunist ja heal kohal Leipzigis enne kolmanda riigi tulekut. Kuid tal oli uksik eestpaluja ema, kes püüdis talle rääkida Jeesusest, kuid ilmaaegu.

Ühel päeval jalgus talle elu mõttetus. Selle järele ei mõinud ta jaada enam mingit rahuldust maailmast. Ühel õhtul osjustas ta meeleheitel end maha lasta. Rewolwer fastus, läks ta välja, et oma kawatjust läbi wiia, kuid seal kohtas ta noormeest, kes pakkus talle traktaate. Nagu jageli warem, nii wastas ta nüüd ebajõralt, et jeejugused asjad ei kuulu talle. Weidi hiljem tuli mees ära uuesti ja kutsus ta kuhugi koosolekule.

„Kuigi ma ei mõidaks midagi sinna minnes, pole mul ta midagi kaotada sellega enne kui enda maha lasen,“ mõtles kommunist.

Ta läks ja jellel õhtul tuli fast

teine mees. Kristus puudutas ta pafuhaigef südant, tegi selle terweks ja uueks ning jellest mehest tuli rahu- ja päästmisõnumiwii- ja Hiina sõjakoledustes kannatawaile miljoneile.

Jeesuses Kristuses on igale elustwäsinule veel loofus.

Ta tahab üles tõsta murtud südamed ja parandada meie haawad. Tema toob abi sinule ju meeleheitel ja temas on süda, mis kaasa funneb jügawamalt kui keegi teine ju seisukorrale. Jufusta palwes falle oma olukorral ja anna terwe oma elu, oma rikutud elu, ta käfte.

On üks parem wäljapääsufee ummikust kui enefetapp — Kristus.

„Seft Snimeje Poeg on tulnud offima ja õndjaks tegema, kes on ära kadunud“ (Luuk. 19, 10).

Lapsed paluwad — mees tahab.

Wana parun v. Kottewitz jafus kord kõnelusse kellegi wäga haritud härraga. Juff taldus palwele. „Laps palub, mees tahab“, ütles too härra. „Härra profes-

sor,“ ütles Kottewitz, „ma pean 600 waeje inimeje eest hoolitsema ja jagedasfi ei tea ma, kust neile leiba wõtta, siis ei tea ma muud abinõu kui paluda.“

Professor waikis. Pijarad ilmutid ta palgeile, kui ta ütles: „Saa, armas hārta parun, jinna ei ulatu minu tartus.“

Kui jageli kuuleme: palwe on ainult lastele, kui inimene juba juuremaks saab, ei palu ta enam, siis wõtab ta lihsfalt kotku oma jõu ja murrab ilmaft läbi.

Kas tõesti on see ainult lastele? Kuid jumalamehed, kes tundide wiisi on palunud? On nad olnud kõik fuhja töö tegijad? George Müller jutustab ije, kuidas ta tuhandeid waeslapfi ainult palwe läbi on ülal pidanud. Sa jinu ema ja ija, kes nii jüdamest ju eest on palunud, kui olid hädaohus. Oli see kõik fuhine! Lõpuks Isjand Jeesus ije palus, nagu oleme, waitufes väga palju. On siis see ainult lastele?

Sa kuigi me kõik oma jõu mehiljelt koondades püüakfime elust läbi wõidelda — kas õnnestufks see palweta? Kas pole ja ije neid funde läbi elanud, kus ju jõud ja nõu kõik ofjas olid, kus siis nagu

mingi jalapäraste wae mõjustufjel olid junnitud põlwili lastkuma wõi jüdamest hiiüdma Sumala poole?

Kuid see ei aidanud, ütled ja. Wõib-olla. Mõni erandjuhus ei murra veel seadust. Seal wõisid olla ka oma kindlad põhjused. Wõibolla olid need wõimatud asjad, mida ja palusid Sumalalt, mis polnud jüguigi koostõlas tema tahtmifega, ja oleks tulnud julle, ju hingele kahjuks. Wõibolla olid need ainult sõnad, mida ju juu ütles, kuid jüdanft ei olnud neis palweis. Ärgem unustagem ka veel jeda tõjiasja: kui Sumal meid jada korda hiiüdis, pöörasime meie falle ifka selja ja lastfime oodata. Niiüd kui meil häda on ja palume — peab tema kohe ruffama meile appi. Imelik! Sellets et meid aidata hädaft, peab ka olema hea ja kohe abiwalmis, kuid muidu ei waja me teda, muidu pole ta meie mõttes wäärt, et ta juurde fulla ja anda oma elu female. Sa siis imestume, kui ta kohe meid ei kuule ega aita.

Raske sõna.

Elas haritufud abielupaar. Seal juhtus füli nende wahel lihsfalt ühe pijsiasja pärast. Seda oleks olnud väga lihtne parandada, kui üks neift oleks teise juurde läinud wabandust paluma, kuid kumbki neift ütles oma jüdames: „Ma pole omefi mõni laps, ma ei wõi jeda endale lubada, mul on ju ka minu oma arwamine. Miks on fema nii kange, kannatamatu, ijemeelne?“

Uhel päewal läksid nad koos ühte selfskonda. Seal lauldi laulu: „Ma olen see kaotanuf ega

leia jeda enam.“ See laul fungis nende jüdamesje. Kui niiüd mees ja naine koju tagasi pöördusid, olid nad mõlemad väga rahufud. Seal hakkab naine peale: „Ma hakkajin julle veel midgi öelda. Andesta mulle, ma olen see kaotanuf!“ See oli wahwa samm, kuigi oli raste jeda sõna wälja öelda, kuid just see sõna mõjus ja oli õnnistufeks, et mõlemad jälle tee tagasi üles leidsid mitte ainult feinefeise jüdamet juurde waid ka Ija jüdamet juurde ülewal.

„Für Alle“.

Laulud.

Viisil: Kalla, kallis Isa käsi.

Sinu nimel, armas Jeesus, Seda fundi algame. Tule, nii kui öel-
nud oled, Ise meie keskele; Oma Püha Waimu läbi Meie jüdanf pü-
hitse! Et jind waimus ja ka fões Kummardada wõikjime.

Armastuses kofku fõida Meeled ja ka jüdated, Et kui ühe ihu
liikmed Olekime ühendud; Ühendus meil' annab jõudu Kõrbetee peal
fõndides, Kurja wõifa, head teha Sinu Püha Waimu wäes.

Viisil: Nüüd on see päev ju lõppenud. P. 18.

Mu hing, nüüd armufroonile Sa mine julgesti Sa awalda fõif
Pääftjale, Kui armsa ifale!

Ma paffu wäga kahetsen, Mis teinud olen ma, Seft lahti jaada
kahafjin, Mu peale halasta!

Viisil: Oh anna tuhat keelt sa mulle. P. 141.

Üks aeg on feistest fõige fallim, See on ju kufjumise aeg, Mill'
Püha Waim jind hüüab waljem: Oh, tule koju, kadund poeg! Oh pane
jeda fähele Sa ära oofa homjeni!

Küll mitmel wiisil jagedasfi, Su Sumal on jind kufsunud, Mis
mõni fõrd ka wägewasfi Su hinge peale mõjunud, Ta fäna jälle hüüab
jind, Mis wastad falle, armas hing?

Omal wiisil. 445.

Su oma, Isjand, on mu jüda, Sa minu wara ja mu wõif, Mu eeft
ja kandjid surmahäda, Et mulle fõusjets elukoif; Sa maksid minu wõla
ära, Mu hinge õnn ja fallim jära!

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti,
10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s.,
välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni
hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, Rataskaevu 6, tel. 450-67.

Ilmus 27. septembril 1939. aastal.

